

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 12 липня 2012 року № 28 (451)

ЧЕСТЬ УКРАЇНИ ГОТОВ БОРОНИТИ!

Марія БАЗЕЛЮК

Вчора під Українським домом голодували дванадцять патріотів, протестуючи проти скандального законопроекту Ківалова – Колісниченка про мовну політику.

Своїм вчинком вони захищають національний скарб, на основі якого будується держава, – українську мову. Їхній громадянський чин викликає повагу усіх людей доброї волі. Їхня мужність захоплює і вселяє віру в невмирущість української нації. Ними пишаються всі, хто асоціює себе з Українською державою.

Коли третього липня у Верховній Раді відбулася шахрайська оборудка, в результаті якої заступник спікера Адам Мартинюк оголосив про "ухвалення" законопроекту Ківалова – Колісниченка, країна вибухнула гнівом. "Вставай, Україно! Захисти від орди свою честь!", – з такими словами звернувся до громадян Конгрес Українських Націоналістів. А народний депутат В'ячеслав Кириленко закликав людей іти під Український дім, де наступного дня мала відбутися прес-конференція глави держави. За кілька годин сотні киян вже стояли в обороні свободи. В числі перших прибули Голова КУН Степан Брацюнь, його заступник Євген Лупаков, члени Київської міської організації Конгресу на чолі із Юрієм Шепетюком, прихильники партії.

Та, перша ніч на Європейській площі засвідчила: раніше чи пізніше, а на вкраїнській землі таки "врага не буде супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люди на землі". Повстала вічна Шевченкова правда, і в центрі прадавнього Києва знову витав бунтівний дух Тараса. На захист честі рідної землі стали Харків і Львів, Донецьк і Рівне, Одеса й Івано-Франківськ, Запоріжжя й Тернопіль.

Закінчення на 2-й стор.

ОФІЦІЙНО

ВІТАННЯ З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ ЄПАРХІЇ

Тринадцятого липня цього року Харківсько-Полтавська єпархія Української Автокефальної Православної Церкви відзначає 70-ту річницю свого заснування. Вона постала стараннями видатних українців – діячів Української Церкви єпископа Полікарпа Сікорського, єпископа Мстислава (Скрипника) і митрополита Феофіла Булдовського.

Упродовж своєї історії УАПЦ служила Всевишньому, молилася за Україну, її людність, за українських Героїв.

Конгрес Українських Націоналістів високо цінує заслуги Харківсько-Полтавської єпархії та архієпископа Ігоря (Ісіченка) зокрема, її служіння Господові, змагання до єдності українських церков. Божим провидінням Україна стала незалежною державою. Віримо, що з Божої ласки вона очиститься від скверни й розквітне. Тому благаємо Всевишнього: "Боже, нам єдність подай!"

Сердечно вітаємо всечесних отців, вірних УАПЦ, усе українське громадянство з 70-літнім ювілеєм Харківсько-Полтавської єпархії. Нехай оберігає Вас Божа благодать.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Сьомого липня в приміщення столичного Будинку вчителя відбувся Форум патріотичних і національно-демократичних сил України. Його скликано з ініціативи політичних партій "Наша Україна", Конгрес Українських Націоналістів і Українська Народна партія, які й виступили засновниками об'єднання патріотичних сил України, про що заявлено в Декларації. Крім політичних партій, її підписали понад тридцять громадських організацій, серед яких "Просвіта", "Меморіал", Спілка офіцерів України та інші.

ФОРУМ

ОБ'ЄДНАННЯ ПАТРІОТИЧНИХ СИЛ, ЯК ПОЛІТИЧНА ПЕРСПЕКТИВА

ДЕКЛАРАЦІЯ
про об'єднання патріотичних сил України

Ми об'єднуємося задля втілення в життя наших спільних цінностей та цілей:

1. Державна незалежність та безпека: протидія корупції, подолання енергетичної залежності, боєздатні збройні сили, демаркація кордонів та виведення російського флоту з України.

2. Демократія: захист прав і свобод громадян, свобода слова, справедливе правосуддя, чесні вибори за відкритими списками, контроль і прозорість діяльності влади, скасування пільг високопосадовців, широке місцеве самоврядування.

3. Цілісність нації: порозуміння у суспільстві, толерантність, рівність можливостей, єдність у різноманітності, співдружність українців усього світу, захист і підтримка українських громадян у будь-якій точці земної кулі.

4. Національна ідентичність: захист української мови як єдиної державної, підтримка вітчизняної культури, сприяння творенню єдиної помісної церкви, подолання наслідків комуністичного тоталітаризму.

5. Конкурентна економіка: підтримка українського виробника, розвиток внутрішнього ринку, сприяння малому підприємництву, дерегуляція і демонополізація економіки, протидія офшорним схемам.

6. Добробут громадян: підвищення зарплат і пенсій, скорочення безробіття, доступ до якісної медицини та освіти, адресний соціальний захист, вирішення житлової проблеми та проблеми трудової еміграції, екологічна безпека.

7. Європейський вибір: набуття Україною членства в Європейському Союзі та Північноатлантичному оборонному союзі, рівноправні відносини з Росією, регіональне лідерство на Балто-Чорноморському просторі.

Закінчення на 6-й стор.

НА ПУЛЬСІ

У Донецьку вимагають санкцій до Колесніченка і Ківалова

4 липня у м. Донецьку відбулась акція протесту проти антизаконного ухвалення мовного законопроекту Колесніченка-Ківалова.

Біля Донецької облдержадміністрації зібрались представники Конгресу Українських Націоналістів та інших національно-патріотичних сил міста. Учасники мітингу проголосували за те, щоб позбавити авторів ганебного мовного закону Вадима Колесниченка і Сергія Ківалова українського громадянства.

Голова Донецької обласної організації Конгресу Марія Олійник, яка виступила одним із організаторів мітингу, переконана, що закон ухвалено незаконно і є всі юридичні підстави оскаржити його в суді. Крім того, на Донеччині, державного захисту потребує українська, а не російська мова.

"У Донецькій області зареєстровано 1242 газети російською мовою і тільки 4 українські, причому одна з них – моя газета "Бандерівець", яка не виходить із 1997 року, – каже Марія Олійник. – У Донецьку понад 90 російських шкіл і всього 18 українських. Облрада і облдержадміністрація ведуть справи російською. Так кого ж тут утискають?"

На захист української мови стали патріоти Ізмаїла

У місті Ізмаїл, на Одещині, відбулось міське віче на захист української мови. Мітинг, що відбувся 6 липня біля пам'ятника Тарасові Шевченку, організували місцеві осередки Конгресу Українських Націоналістів та ВУТ "Просвіта".

На захід зібралось близько 50 активістів громадських та політичних організацій, городяни.

Голова Ізмаїльської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, професор Юрій Якусевич, виступаючи на мітингу, висловив рішучий протест проти ухвалення Закону "Про засади державної мовної політики". Професор відзначив, що цей провокаційний закон призведе до того, що українська мова буде повністю витіснена із південно-східних регіонів України, таким чином мільйони українських громадян будуть фактично позбавлені можливості володіти українською мовою.

Ввечері в Ізмаїлі міська громада відзначала свято Івана Купала. Після закінчення мітингу активісти Конгресу і "Просвіти" попрямували на свято, де зібралось понад півтисячі городян. Ізмаїльці, більшість із яких є російськомовними людьми, підтримали позицію конгресівців і просвітян, ставши на захист державної мови.

У Запоріжжі протестують всупереч заборонам

Арештом одного із організаторів закінчився мітинг на захист української мови 5 липня в м. Запоріжжі. Голова Запорізької ОО КУН Василь Тимчина розповів, що місцеві осередки Конгресу та "Просвіти" заздалегідь подали заявку на акцію під стінами облдержадміністрації. На захід зібралось понад 150 осіб, проте до них підійшли правоохоронці і оголосили, що суд заборонив проводити мітинги.

Захисники мови обурювались рішенням суду і не збирались розходитись. А голова Запорізької обласної організації "Просвіти" Олег Ткаченко прикував себе ланцюгами до металевого пандусу біля будівлі облдержадміністрації. До такого ж протесту вдався і просвітянин Святослав Щербина з шестирічним сином.

Працівники міліції почали розрізати ланцюг, яким прикували себе патріоти. Учасники мітингу намагались захистити просвітян. Проте їм не вдалося перешкодити затриманню патріотів.

Олега Ткаченка забрали до відділку міліції, а потім до суду. Активісти національно-патріотичних сил Запоріжжя прийшли підтримати затриманого під стіни суду. Ввечері О. Ткаченка відпустили, зробивши попередження.

Прес-служба КУН

ПОЛІТИЧНА ПАНОРАМА

ЧЕСТЬ УКРАЇНИ...

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На сходах біля Українського дому, під палючим сонцем голодували народні депутати Ксенія Ляпіна, Андрій Парубій, Ярослав Кендзьор, В'ячеслав Кириленко, Іван Стойко та інші. Поруч з ними – звичайні громадяни, також – з білими пов'язками на чолі та написом "Голодую". Вночі вони відбивали атаки "Беркута", міліція каже, начебто побили його бійців, яких, щоправда, було по троє на одного протестуючого... А ще в засаді на вулиці Лютеранській влада тримала резерв – новобранців внутрішніх військ, що стоять у Нових Петрівцях. Юнаків, які проходять дійсну військову службу, старанно "обробляли" – відповідно до моменту. Старші товариші – офіцери розповідали їм страшилки про те, як учасники акції протесту "жорстоко побили", ще й облили соляною кислотою доблесних "беркутівців", які нині знемагають від ран у реанімації. Мовляв, будьте готові стати на захист... спецназу (?), коли покличуть. А матері тим часом попереджували: "Синок, вважай, що я стою в перших рядах захисників української мови". Втім, у внутрішніх військах українська мова не в пошані...

До Києва прибули представники більшості регіонів України. Приміром, працівники заводу "Екватор", що на Старосамбірщині, разом із Благодійним фондом Андрія Лопушанського провели під стінами райдержадміністрації віче на захист української мови, а наступного дня чимало його учасників вирушили до Києва. До слова, сам Андрій Лопушанський забезпечив приїзд до столиці двох автобусів з жителями Прикарпаття, чимало прибули іншими видами транспорту. Усі понад 200 осіб – у футболках із написом "Захисти українську мову!"

Як розповів А.Лопушанський, автобуси з людьми не хотіли пропускати до столиці, їх зупиняли в дорозі. "Усе це нагадує початок нової революції, – підсумував він, – зрозуміло, що нинішня бандитська влада робить усе можливе, щоб не допустити до цього. Закликаю усіх партіотів України стати на захист рідної мови!" Додам, що того ж дня нашому співрозмовнику довелося захищати протестувальників. Сталося це після того, як представників Фонду А.Лопушанського затримали в числі інших 52 мітингувальників і запроторили до Солом'янського РВВС, де їх допитували та брали пояснення, мовляв, що їх спонукало до акції на захист української мови, чи були вони бійців спецпідрозділів правоохоронних органів. Дивне запитання, чи не так? На репресії стосовно учасників акції Андрій Лопушанський зреагував миттєво – оголосив голодування і вирушив визволяти "з неволі" затриманих. Коли домігся їх звільнення, повернувся під Український дім, де ми й зустрілися.

– Як ви оцінюєте подібні "новації" Верховної Ради, як народний депутат попереднього скликання? – запитую.

– Оте шулерське голосування закону про мовну політику взагалі перебуває поза межами можливого, – каже пан Лопушанський. – По-злодійськи змовилися, як провести антиукраїнський, антиконституційний закон, аби порадувати В.Путіна, з яким наш Президент зустрічається 12 липня. Хіба не ганьба для держави, якщо в її парламенті заправляють "діячі" із синдромом холуя? Тим часом мовне питання справді має непокоїти законодавців – у сенсі захисту і підтримки саме української мови, яка впродовж століть зазнавала репресій від окупаційних режимів. Як наслідок, південно-східні регіони України були тотально зросійщені. Тому насамперед потрібна державна програма захисту української мови та забезпечення її повноцінного функціонування в усіх сферах життєдіяльності суспільства.

– Українська мова має статус державної, проте й це конституційне положення нахабно ігнорують деякі високооплачувані чиновники. Їх навіть ніхто не намагався притягнути до відповідальності.

– А треба! Щоб нікого не кортіло чинити наругу на мовою багатомільйонної нації! Адже насправді так зване мовне питання розв'язується дуже просто. По-перше, державною мовою мають володіти всі громадяни України – така норма діє в усіх цивілізованих країнах. Особливої підтримки потребують мови тих національних меншин, які проживають в Україні на своїх етнічних землях і не мають власних держав. Таку державну опіку повинна мати мова та культура кримськотатарського народу. Цей багатостраждальний народ у сталінські часи був репресований і депортований, та зумів зберегти рідну мову на чужині. Тепер кримські татари повернулися на свою історичну батьківщину, підтримують українську державність. Щоб відродити свою культуру, забезпечити розквіт рідної мови, кримські татари вправі розраховувати на підтримку держави. Як, до речі, й караїми, мова яких перебуває під загрозою зникнення, а це – велика втрата для всієї цивілізації. Отже, дбати про караїмську мову – це ще й наш цивілізаційний обов'язок.

– Пане Лопушанський! Але ж ті, хто нині при владі, навіть не спроможні збагнути того, про що ви говорили, адже вони не мислять ні державницькими, ні цивілізаційними, ні просто культурними категоріями. До кого апелювати? І як діяти за таких умов?

– Треба змінити владу...

– Такий шанс справді буде – незабаром вибори.

Прощаюся з Андрієм Лопушанським, а він уже квапиться до своїх земляків вирішувати поточні справи.

Між тим у лавах провладної більшості появилася напруга – чи то насправді, чи лише була інспірована. Законом, ухваленим без нього, обурився Голова Верховної Ради Литвин і відмовився підписувати документ, ще з десяток нардепів відкликали свої "за" під горезвісним "законом". А Президент обіцяв його вивчити. Такі дії влади, схоже, дещо заспокоїли народних депутатів від опозиції, й вони оголосили про згортання акції протесту під Українським домом. Таку ініціативу досі не може ні збагнути, ні пояснити громадськість. Дехто вже назвав опозиціонерів "продажними політиками", що в кулуарах домовляються з антиукраїнською владою. Тож позапартійні учасники акції вирішили протестувати далі, тепер уже – без партійних прапорів.

У вівторок на "територію свободи" завітали відомі українські письменники та поети – Василь Шкляр, Максим Кідрук, Василь Ґерасим'юк, Іван Андрусяк, Олена Захарченко, Дмитро Лазуткін, Сергій Пантюк, Олена Степаненко, Ірина Шувалова, Артем Захарченко, Оксана Самара, В"ячеслав Левицький та інші. Вони закликали небайдужих громадян України приєднуватися до акції, читали свої твори.

Кількість захисників державної мови під Українським домом зростає. "Нам пора для України жить!" – цитують вони Івана Франка.

І справді – пора!

Марія БАЗЕЛЮК

Учасники акції – актив Конгресу

Під Українським домом голодує Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Декларація про об'єднання патріотичних і національно-демократичних сил України, ухвалена на форумі патріотів сього липня, викликала резонанс в українському суспільстві, як, до речі, й багато запитань. На деякі з них ми попросили відповісти Степана Брацюня, Голову Конгресу Українських Націоналістів – політичної сили, яка, разом із "Нашою Україною" та Українською Народною партією є засновником Об'єднання.

 ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Степан БРАЦЮНЬ: "НАС ПОКЛИКАВ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАС..."

– Пане Брацюнь, чому саме тепер вирішено скликати Форум патріотичних сил? У зв'язку з майбутніми виборами у Верховну Раду, а саме так сприймають ваше об'єднання люди, чи є ще додаткові мотивації?

– Насамперед нас покликав, висловлюючись образно, український час – тривожний і знаковий. Конгрес завжди виступав з ініціативою консолідації патріотичних сил. Гадаю, потреба створення потужної правоцентристської сили очевидна для всіх, хто аналізує непрості перипетії української політики. Ми і тепер докладаємо багато зусиль для об'єднання політичних сил "не за суттю, а за духом". За останні десять років українські національно-демократичні сили не раз перемагали і на парламентських, і на президентських виборах. А згодом дивовижним чином реальна влада опинялася в руках людей, які переймаються не так побудовою квітучої Української держави, як особистим збагаченням, нав'язують нашій країні волю чужої держави, а то й відверто виступають з реваншистськими намірами реанімувати колоніальний статус України, упосліджуючи її народ. Чимало з тих, за кого, як начебто за націонал-демократів, ще вчора голосували виборці, дивись, уже й не цураються, аби руки нагріти на лобіюванні "потрібного" скоробагатькам закону, або чимчикують у "тушки", чи сором'язливо мовчать, коли чиниться наруга над найсвятішим.

– Націоналісти доби Бандери і Стецька не могли б такого побачити навіть у найжахливішому сні...

– Звичайно, тому що для них Україна справді була понад усе. Тому нашій державі конче потрібна політична сила, представники якої не на словах, а на ділі сповідують національні ідеали, бо для них найвища цінність – свобода, честь і гідність нації, і заради їх утвердження вони готові пожертвувати всім – навіть власним життям. Можливо, для когось ці слова прозвучать патетично чи високопарно...

– А між тим ми з Вами знали таких людей. Однією із цієї когорти беззавітних патріотів була незабутня Слава Стецько. Їх покликав, як Ви сказали, український час, і сталося це в добу глибокої руїни і зневіри, що панувала в Україні.

– Сьогодні також маємо руїну – духовну, за неї несе відповідальність влада. Брутальна зневага українців на їхній рідній землі сягнула апогею. Народ тим більше зневірений, бо розчарований у своїх сподіваннях. До того ж з екранів телебачення йому намагаються прищепити ген меншовартості, змушують українців соромитися самих себе, своєї національної належності. Причому, робиться це на державному рівні. Коли представник правлячої партії називає нашу мову "отришкой", другий трактує державну мову, як "нікому нє нужний язик", а ще один хвалиться, що українців "развелі, как котят", і на це нема жодної реакції з боку їхньої "керівної і спрямовуючої" – вона навіть їх не виключила із своїх рядів, то виникає підозра, що влада свідомо плекає українофобію – своєрідний підвид расизму, покликаний знищити і нашу націю, і її державу.

– Гадаєте, Україну може врятувати правоцентристська партія чи об'єднання таких партій?

– Авжеж. Потужна правоцентристська сила – це українська перспектива. Її не можна створити й розбудувати, скажімо, за рік. В її основі мають бути не тільки політичні завдання, а й – в першу чергу – високі моральні принципи, керуватися якими зобов'язані всі партійці. Знаєте, коли Михаїла Саакашвілі запитали, як його команді вдалося викоренити в Грузії таке ганебне явище, як корупція, він сказав: "Так я і сам хабарів не беру". І ще одне. Коли президент апелює до честі й гідності грузинів, то це знаходить відгук у їхніх душах. Тож і нам треба повернути почуття власної гідності українцям, до чого закликають учасники ініціативи "Першого грудня", а це, до речі, люди, якими могла б пишатися кожна нація, – Іван Дзюба, Євген Сверстюк, Вадим Скуратівський, Блаженніший Любомир Гузар, В'ячеслав Брюховецький, Мирослав Маринович та інші.

– І все ж задекларoване об'єднання патріотичних сил здебільшого сприймають як передвиборчий проект.

– У тому й біда, що всі ці блоки, об'єднання творилися саме під вибори. Ми ж думаємо насамперед про політичне майбутнє України. Вони не ставили стратегічних завдань, про які ми зараз говоримо, а лише мету – перемогти на парламентських виборах. А що далі? Згодом ці передвиборні утворення або розсипалися на групи "за інтересами", або поглинали одна одну – аж ніяк не в ім'я високих ідеалів, або трансформувалися в щось абсолютно відмінне від первинного – аморфне й розмите.

– А вас не спіткає така ж доля? Днями на одному з телеканалів Вам дорікали, що, мовляв, ходите під прапорами Віктора Ющенка, а він не побував під Українським домом..

– По-перше, ходимо ми під прапорами Конгресу Українських Націоналістів і ніколи, в жодному разі не відступимо від принципів, на яких постав Конгрес двадцять років тому. Впливова правоцентристська сила – це насамперед її членство, за яке не соромно поручитися перед громадянами і для якого справді найвище покликання – чесно працювати задля добра нації. В Конгресі Українських Націоналістів є такі люди – жертовні, чесні, совісні, якщо хочете – ідеалісти й максималісти. Наша партія має структури в усіх областях і районах України. Конгресівці оперативно реагують на всі виклики сьогодення, та водночас, визнаю, ми мало дбаємо про забезпечення нашої діяльності інформаційного супроводу. Переконаний, що задекларoване об'єднання патріотичних сил зможе багато почерпнути з досвіду діяльності Конгресу, зокрема, в царині ідеології та морально-етичних засад.

– Якщо "правиця" братиме участь у цьогорічних парламентських виборах, то чи вже обговорювалися списки, перша "п'ятірка"?

– Спочатку з цим питанням має визначитися Конгрес. Об'єднання ітиме на вибори, та про списки поки що конкретної розмови не було, як і про формування "п'ятірки" чи висунення кандидатів у мажоритарних округах. Тому інформацію під грифом "ймовірно" наразі не надаватиму.

– Що Ви особисто запропонуєте до виборчої програми патріотичного об'єднання?

– Очевидно, те, що найдужче болить. Частково про це йдеться в Декларації, текст якої, сподіваюся, опублікує тижневик "Нація і держава". Ще раз хочу наголосити: без повернення народу почуття власної та національної гідності – шляхом освіти та просвіти, через ЗМІ та зустрічі з людьми – в країні мало що зміниться. Адже мало змінити владу, треба розбудувати систему відносин, що ґрунтуються на високій моралі, відповідальності, шляхетності вчинків. І лише тоді люди в жодному разі не дозволять, аби країною керували особи, які навіть не розуміють, що воно таке – державотворення, національні інтереси, не соромлятимуться хизуватися власним багатством на тлі зубожіння народу, тим самим зневажаючи його, залюбки приймають поблажливе, зверхнє ставлення знахабнілих високопосадовців чужої держави, запобігають їхньої ласки. Та що там казати, коли прем'єр ідентифікує себе, як "русскій человєк", один із його заступників, що оселив свою сім'ю в Росії, навіть час в Україні хоче пристосувати до російського – заради зручності польотів – поки працює в Україні, доводиться часто навідуватися на "родіну". Громадяни з почуттям гідності і честі не дозволять, аби державою керували люди, для яких вона є лише територією для пограбування й торгівлі.

Про Харківські угоди, та інші, не менш ганебні "подарунки" В.Путіну, як-от одіозний закон про мовну політику, можна хіба що згадати в руслі цілком можливих і дуже небезпечних для України втрат, пов'язаних із перебуванням у Криму президента РФ. 12 липня в Ялті має відбутися його зустріч із В.Януковичем. Останній, після переговорів з Д.Медведєвим, начебто готовий вступити у Митний союз, пожертвувати вітчизняною ГТС і заодно – Керченською протокою, і все заради нашого з вами "блага" – дешевшої ціни на газ. Схоже, виборці Партії регіонів чи забули, чи й ніколи не знали, що жодна держава світу не розв'язує свої проблеми ціною власного суверенітету чи національної безпеки, а якби хтось із правителів і вдався до таких методів, то, мабуть, до кінця свого життя бачив би небо тільки через заґратоване віконце одиночної камери.

– Зате у нас є політичні в'язні...

– ...І саме тому захист прав і свобод громадян, справедливе правосуддя для всіх задекларовані, як ціль об'єднання. Тим часом хочу наголосити те, що мене особливо болить, як лікаря за освітою. Це – здоров'я нації. Проблема має декілька складових. Це й екологія, й система охорони здоров'я, умови праці та побуту, соціальний захист тощо. Сьогодні середня тривалість життя в Україні – вкрай низька. В середньому 73–74 роки живуть українські жінки та 62–63 роки – чоловіки. Вбивчі показники! В розвинутих країнах світу тривалість життя вища на 12–15 років. Україну охоплюють епідемії – туберкульозу, тепер ще й гепатиту. Наступає СНІД. На уроках фізкультури помирають начебто й здорові діти, які, схоже, роками не проходили медогляду, тож ніхто не знав справжнього стану їхнього здоров'я. Занедбані, залишені напризволяще літні немічні люди. Жахливе становище хворих психіатричних лікарень. Думаю, не варто називати всі мотивації того, чому в Україні на державному рівні має бути негайно ухвалена комплексна програма "Здоров'я нації", яка дасть нашому народу майбутнє. Інакше ми поступово вимиратимемо, а тим часом надбані працею українців мільярди олігархів, що осіли в "офшорах", залишаться недоторканними навіть тоді, коли, позбавлений належного лікування, гине цвіт української нації.

– Навіть якщо Вам вдасться розв'язати дві, названі Вами проблеми, то вони дадуть дуже вагомі, позитивні для нашого суспільства наслідки. У майбутньому. А поки що...

– ...життя вирує на вулицях Києва. Зокрема, під Українським домом, куди я піду після розмови з вами.

– Зустрічала там конгресівців, зокрема Вашого заступника Євгена Лупакова з дружиною Ніною, членів Київської міської організації Конгресу на чолі з головою Юрієм Шепетюком. До речі, яке Ваше ставлення до рішення об'єднаної опозиції згорнути акцію під Українським домом, мовляв, ми вже перемогли, спікер закон не підпише?

– До перемоги ще далеко. Влада зробила паузу, щоб згодом, я в цьому не сумніваюся, добитися реваншу і знову, за словами Чечетова, "развесті іх как котят". Регіонали, по-перше, можуть зробити Литвину пропозицію, від якої він не зможе відмовитися. Якщо відмовиться, то в них уже є закон, за яким вони обирають нового спікера не бюлетенями, а у звичайному режимі голосування, що й зроблять протягом двох хвилин. Адже ні закон, ні регламент для цих людей не існують, а продажні "тушки" проголосують хоч і за всесвітній потоп. Невідомо, до чого ще їх зобов'яже Путін під час зустрічі в Ялті. Не здивуюся, якщо "регіонали" намагатимуться надати російській мові статус державної шляхом внесення відповідної поправки до Конституції.

Конгрес Українських Націоналістів був під Українським домом від першого дня. Ми стояли під державними і партійними прапорами, а коли А.Яценюк оголосив про припинення опозицією акції під Українським домом, то її обурені учасники, зокрема, голодуючі, заявили, що вони продовжуватимуть протестувати, але тільки під національними прапорами. Наші активісти й сьогодні під Українським домом, але без партійної символіки. Конгрес організував акції на захист української мови в усіх областях України, найрезонансніші серед них відбулися в Донецьку, Криму, Одеській, Хмельницькій областях, на Дніпропетровщині і в інших регіонах. Обурені українофобським законом, учасники мітингу в Донецьку навіть вирішили домагатися... позбавити громадянства одіозних "регіоналів" Ківалова й Колісниченка.

– На жаль, здається, українські закони такого не передбачають. Зичу Вам успіхів у боротьбі за українську Україну!

– Дякую! Не сумніваюся, що вона такою буде.

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Нещодавно на запрошення газети "Волинь" у Луцьку побував відомий мовознавець Юрій Шевчук – кандидат філологічних наук (германістика), викладач української мови в Колумбійському університеті Нью-Йорк (з 2004 р.) та Гарварді (літня школа з 1990 року).

Ю.Шевчук родом із Волині, народився у м. Володимирець. Виступав із лекціями в Стенфордському (США), Торонтонському та МакҐільському (Монреаль, Канада), Ґрайсвальдському (Німеччина), Познаньському (Польща), Міланському та Римському (Італія), Кембриджському (Велика Британія), Ґранадському (Іспанія) університетах, Університеті Пуерто-Рика, Сан-Хуан, Пуерто-Рико (США). Член Американської асоціації славістичних досліджень, Американської асоціації викладачів слов'янських та східноєвропейських мов, Наукового Товариства імені Шевченка (Нью-Йорк), Української Вільної Академії Наук (Нью-Йорк), Національної спілки кінематографістів України.

Автор найновішого інтерактивного підручника для американських університетів "Українська для початківців" (Hippocrene Books, Inc. Нью-Йорк, 2011).

Юрій ШЕВЧУК: В УКРАЇНІ – "МОВНА ШИЗОФРЕНІЯ"

– Пане Юрію, чому, на Вашу думку, мовне питання знову розділяє українців?

– Досвід державотворення у світі, особливо у Європі, показує, що мова використовувалася послідовно як один із найсильніших чинників консолідації державності. Натхненник італійського націоналізму Джузеппе Мадзіні, коли у 19 ст. Італію звільнили від австрійської окупації й об'єднали в одну державу, сказав славетну фразу: "Ми створили Італію, а тепер треба створити італійців". Він говорив це в ситуації, коли італійською розмовляло якихось 6 відсотків населення. Тобто вона, здавалося б, не могла виконувати ролі об'єднавчого й консолідуючого чинника. Але авторитет мови Данте Аліґ'єрі, тобто тосканського діалекту італійської мови, який ліг в основу італійської літературної норми, і послідовна політика впровадження саме цієї мови зіграли свою роль. Кілька десятиліть по тому рідко хто міг ставити під сумнів об'єднуючу роль італійської.

Те, що в нас відбувається, – це цілковита відсутність розуміння консолідаційної ролі мови у процесі державотворення з боку так званих українських політичних еліт. Існує успадкована від радянських часів недовіра і підозра до української мови. Всі президенти України – вихованці радянської системи, носії радянського менталітету. Якщо Кравчукові чи Ющенкові з українською мовою було швидше за все комфортно у своїй родині, то дискомфорт виявлявся навіть для них у тому, як вони нерішуче, злякано, обмежено впроваджували її у публічний простір, навіть там, де це можна було зробити у формі наказу, що не підлягає обговоренню (Збройні Сили, дипломатичний корпус, іноземні студенти в наших вишах). Усі президенти України так чи інакше виявляли свою невіру в те, що ця мова має потенціал об'єднати націю. Тому вони ніколи не вживали у своїй реальній політиці принцип мовної консолідації, тобто беззастережного, послідовного, впевненого впровадження української мови у всіх без винятку галузях життєдіяльності. Я не маю на увазі насильницької українізації, а створення конкурентного культурного продукту і поширення його скрізь в Україні, як це було з українським дублюванням чужих фільмів чи телесеріалів. Українські політики, включно із представниками нинішньої опозиції, не розуміли і не розуміють ваги цієї мови як дуже потужного чинника, що може об'єднати суспільство. Вони також не розуміли, а як і розуміли, то не спромоглися використати, емоційного та містичного значення мови для українців як однієї із засадничих ознак їхньої гідності й самої людськості.

– Ви часто стверджуєте, що в Україні впроваджується "мовна шизофренія". Що це таке?

– Від грецької "шизо-френія" – це розщеплення розуму. В Україні йде агресивне, нахабне і послідовне нав'язування "мовної шизофренії", тобто форматування мовного простору всього суспільства таким чином, що жоден носій української мови не має можливості користуватися рідною мовою, розмовляти і думати нею, слухати її, творити на ній без постійного нав'язування йому мови російської. Це має місце на телебаченні, радіо, в пресі, в маршрутці, ресторані, фактично всюди і завжди, коли індивід виходить, фізично чи віртуально, поза межі свого дому. Як наслідок, має місце мовне розщеплення людини – мовна шизофренія.

– Якщо ведучі у телепередачі говорять обома мовами, це шкідливо?

– Йдеться не лише про ведучих радіо і телебачення, а про масивне нав'язування всім нам української, стриноженої російською, і навпаки. Це дає фатальні наслідки. Передусім, українець не може лишитися віч-на-віч з рідною мовою, щоб могти мислити нею, відтворювати і бачити світ так, як його малює – оригінально, своєрідно і цікаво – незасмічена українська мова. Когнітивна лінгвістика вивчає те, як кожна мова по-своєму відображає світ, а нас за нашою ж участю позбавляють щохвилини власного неповторного бачення світу. Без цього наша мова стає збідненою, починає несвідомо відтворювати чужий світ, менталітет, звучить як вторинна копія російської.

Таке поєднання двох мов випливає з філософії російського супрематизму, тобто з світоглядного переконання в тому, що російські мова і культура заздалегідь вищі, кращі, багатші, ніж українські. Такий світогляд у сутності є різновидом расизму і живиться відкритим чи прихованим приниженням колонізованої, у нашому випадку української культури. Одна із засад російського супрематизму полягає у твердженні того, що українці як нація, культура, цивілізація нездатні існувати самостійно, без Росії. Всі ці ненав'язливі гасла на кшталт "Я русский бы выучил только за то..." чи "великий и могучий русский язык", ховають неспроможність претензій російського імперіалізму на панування у світі. Так само мовляв не може і не повинна окремо існувати українська мова. Спаровування двох мов є російським супрематизмом в дії. Така політика переслідує стратегічну мету не допустити повноцінного розвитку української мови у всіх без винятку царинах спілкування, створити у суспільства переконання, часто неусвідомлене, що українська мова, а з нею і вся культура, неповноцінні. Людина, занурена в рідне мовне середовище, може творити неологізми, власний сленг, живу привабливу розмовну мову. У час інформаційного вибуху виникає величезна потреба називати новими словами нові явища, які з'являються в комп'ютерній справі, науці тощо. Це мало би мобілізувати механізми словотворчості в українській мові. Натомість ми бачимо, що йдуть недолугі переклади з російської, англійські слова беруться не з оригіналу, а з російської, часто спотворені в російському перекладі, ігноруються механізми словотворення української мови.

– Ви визначаєте також мовні наслідки Голодомору. У чому вони полягають?

– Термін "геноцид" впровадив польський гуманіст єврейського походження Рафаель Лемкін, аналізуючи Голодомор, як яскравий приклад знищення народу. Зокрема він писав про чотири напрямки удару проти української нації, як про важливі складові геноциду. Перший – це знищення мозку, тобто української політичної і культурної еліти, другий – серця, тобто незалежної української церкви. Третій – це удар по тілу нації, тобто знищення селянства, як основного носія українськості. Нарешті четвертий – це переселення у спустошені Голодомором села, у теплі ще хати, чужоземців. Для мене Голодомор – це не тільки геноцид, це знищення всієї цивілізації. Коли росіяни в'їжджають в Україну, то вони як позитивний момент часто люблять відзначати, що їм комфортно з мовної точки зору в Донецьку, Харкові, Запоріжжі. Зона комфорту проте закінчується там, де закінчується зона Голодомору. Для когось це комфорт, а для нас це величезна трагедія. Те, що зараз відбувається в Україні, це продовження логіки Голодомору і геноциду в тому, що стосується мови і всієї культури. Майте на увазі, що асиміляція відбувається не лише мовна, вона є цивілізаційна, тому що люди, які переходять на російську мову, керуються расистським переконанням, що українська цивілізація нижча. Це переконання висловлюється у десятках різних формулювань, що їх чуємо від політиків, вчених, професіоналів чи блогерів: українська – це зіпсована польська, вона не має розвинутої термінології, вона непридатна для науки, вона "теляча", "дер(ж)мова", українці без російської збідніють і так далі, без кінця.

– Як вийти з такої складної мовної ситуації?

– Потрібно почати з того, щоб розвести дві мови, відокремити їх, припинити одночасне вживання у електронних медіях, друкованій пресі, кінофільмах тощо. Тоді нарешті розпочнеться здорова конкуренція між українською і російською, якої панічно бояться русифікатори. Українська за короткий час звільниться від тавра вторинності, виявить уповні свій творчий потенціал, розвине власний, а не перекладений з російської сленг, жаргон, живу розмовну говірку замість убогого суржика, одне слово, стане модною, сучасною і привабливою.

– А хто це має робити?

– Якщо цього не робить уряд, то лишається громадянське суспільство, у тому числі й газети, телебачення, громадські організації. Наприклад, на рівні Луцька може бути ухвалене рішення, яке забороняє мовну шизофренію. Це – для захисту наших дітей і широкого суспільства від мовної і культурної деградації. Коли ми покладемо край нав'язуваній нам "мовній шизофренії", то за якийсь рік-другий відбудеться справжній вибух творчої енергії українців, почнеться відродження, якого довго чекаємо, буде ланцюгова реакція. Створиться прецедент, ми нарешті відчуємо, що, попри антиукраїнський уряд в Києві, ми все ж можемо щось змінити. За Луцьком підуть інші міста й області: громади українців на сході чи півдні зроблять те саме. Утвориться критична маса, яка буде здатна самовідтворюватися у різних формах у лавині загального відродження нашої культури. Українська мова, а з нею вся культура нарешті вийдуть із резервації, в якій їх ізольовано не без участі самих українців, що зараз з таким ентузіазмом долучаються до поширення лінгвошизофренії навіть там, де україномовних понад 90 відсотків. Адже сьогодні ЗМІ мають такий сильний вплив, якого ніколи в історії не мала література, театр чи кінематограф. Перелом може відбутися дуже скоро, тому русифікатори й ті, хто капітулює перед ними, не бажають навіть чути про те, що існує проблема "мовної шизофренії". Якщо ми про це заговоримо на всю країну, – це вже половина справи.

– Ви очолюєте Український кіноклуб у США. Чи пов'язана його діяльність із Вашим викладанням у Колумбійському університеті?

– Так, крім української мови я читаю курси з історії українського кінематографа та з совєтського, колоніального і пост-совєтського пост-колоніального кіна. Перший курс свого часу зібрав більше студентів, ніж курс з італійського кінематографу. В Америці я тим і цікавий, що українець. Із студентами, серед яких багато майбутніх дипломатів, політиків, вчених-гуманітаріїв, ми обговорюємо те, як кінематограф використовується для політичного контролю, панування та русифікації, для того, щоб тримати під контролем і визискувати мільйони людей, які були і у важливому смислі залишаються ще й тепер частиною російської колоніальної імперії. Ця логіка й інерція імперського застосування кінематографу продовжується сьогодні. Про це свідчить маса російських фільмів як, наприклад, "Тарас Бульба", "Старт". Цинічно, що багато з них продукують люди, які народилися і виросли в Україні. Наш кіноклуб єдиний на всю західну півкулю постійний форум українського кінематографа. Він має єдиний англомовний сайт, присвячений українському кіно (http://www.columbia.edu/cu/ufc).

– Пане Юрію, чи подарували Ви свою книжку "Українська для початківців" Миколі Азарову?

– Ні. Але я подарував її Віталієві Кличку. Ми запросили його на зустріч із нашими студентами в Колумбійський університет. Коли я дарував свій підручник В.Кличку, то попросив не сприймати його як коментар про рівень знання української мови, бо він із нами спілкувався українською непогано. А от Азарову не знаю чи моя книжка допоможе.

Розмову вела
Леся БОНДАРУК

Дмитро ПАВЛИЧКО

УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ

Український Дім! Наука
Для повсталих і живих!
Революція сторука
Має мати змах і здвиг

Лиш один, бо то не сцена
Для вождів та їх знамен,
То – енергія спасенна,
Дух життя благословен.

І ніхто не знає, звідки –
Чи здолини, чи згори –
Появились там, як свідки,
Синьо-жовті прапори.

І поникли прапорища
Партій – чварів барахло.
Правда стала там найвища,
Наче зброя нагло.

І не в тому перемога,
Що не здався В. Литвин,
Але в тому перемога,
Що були ми як один.

Український Дім – глибока
Лекція, мов бич, хльостка,
Для Гриценка й Тягнибока,
Для Томенка й для Кличка,

І для тебе, і для мене,
Бо там стали ми не два,
А єдине, сотворенне
Серце мовного єства.

Наша партія – то мова,
Україна – без Москви,
Що пожерти нас готова
Всіх – од п'ят до голови,

І мордує нас віками,
Й бити не перестає,
Й нав'язала нам штиками
Рабословіє своє.

Годі в Українськім Домі
Панувати москалю!
Ось господарі відомі,
Я їх знаю і люблю.

І не кличу я до крові
Синьо-жовті прапори,
А даю Яценюкові
Перше слово: "Говори!

Говори, керуй Майданом,
Не схитнися, не впади!
Ми повстали й ще повстанем,
Вічні, як УПА ряди.

І хай знає Янукович,
Що ми – нація, а він –
Промосковський кар'єрович,
Тлін царів, генсеків тлін!

І хай знає, що за слово,
Вбите, кинуте в тюрму,
Сплатимо стовідсотково,
Без нагадувань йому!
10.VII.2012

ПОРА

Я повертаюся додому
На поле прадідів моїх,
До свого сонця, свого грому,
До рідних жалощів і втіх,
До церкви, де мене хрестили,
На цвинтар, де лежать брати,
Де батька й матері могили
Тримають кам'яні хрести.
Щоночі я виходжу з хати
І слухаю, але дарма –
Мовчать ліси, мовчать Карпати,
Нема повстанців там, нема.
Нема! А в Києві на площі
Посходились вожді, старші,
Здавалося, що найдорожчі
Брати, апостоли, мужі;
І на поклони до тирана
Пішли розумні хитруни.
А на моєму серці рана
Відкрилася до глибини.
За що ж я так трудивсь, братове,
Та ж не за те, щоб, як раби,
Зреклися ми своєї мови,
Здобувши прапори й герби
Німі, безвартісні! Мій вогне,
Помри, як ватра, грань стара;
Карпати сплять, Дніпро не стогне,
І ти стань попелом. Пора.
Пора? Та ні, душа Франкова
Не так писала заповіт.
Коли згорять на ватрі дрова,
Горіти має ще граніт,
Горіти має ще опока
Від молота, що важко б'є.
Від іскри з праведного ока,
В якій відомсти дух жиє!
Ні, не пора шукати згоди
З хахлами, слугами Москви,
І ворогові навдогоди
Хилитись понижче трави.
Ні, не пора йти в скоморохи,
Ділити душу на паї,
Любити Україну трохи,
А трохи ворогів її.
Ні, не пора втікати з бою,
Як ти зготований на рать,
І мову не пора, як зброю,
В музей, на сховище віддать!
Як мову ти віддаш, народе,
За дзвони золотих окуть,
Тебе у пазурях свободи
Брати приблудні розірвуть.
Все заберуть: знамена, храми,
Всі твої землі і міста,
І ти помреш під яворами –
Жебрак, всесвітній сирота.
Помреш, загинеш, мов каліка,
Забувши свій майданний здвиг.
Спать не пора! Пора велика
Будити мертвих і живих!
Пора в один ланцюг ставати
З Мазепою і з Кобзарем,
Пора із серця виривати
Покори й рабства темний щем.
Пора в собі повстанця вчути,
В собі – не в стогоні Дніпра,
Пора не слать дітей під Крути,
А йти самим! Пора! Пора!
22.IV.2012, Конча-Заспа

* * *

Тарасе, дай мені вогню,
Твою ж бо правду бороню!

Так, бороню перед хахлами
В державних кріслах, що тобі
Будують пам'ятники й храми,
Перед тобою у божбі,
Любові, вірності, посвяти
Стоять і плачуть од жалю,
Й готові тут же віддавати
Твою державу москалю.

Покинь, Тарасе, злотну раму
В тих кабінетах, де тебе
До стін прибито, як рекламу,
Як мертвий клич ВКП(б).
Хахол для тебе – небезпека
Страшніша, за указ царя,
За роздратованість генсека,
Комуністичного псаря;
Бо цар тебе жадає вбити,
Генсек ненавидить, а він,
Хахол, створіння знамените, –
Тобі поклони і проклін
Прихований, і зненавида
Ображеного холуя,
Як мрець, усміхнена єхида,
Любов брехлива, як змія.
Хахол тебе, неначе Бога
Возносить, та якби була
У нього, хоч мала спромога
Понищити твої діла;
Всі "Кобзарі" твої, всі твори
Спалити, він би взяв сірник...
Та дух твоєї непокори
Вже в душу нації проник,
Його не спалиш, треба знову
Розпочинати, як царі,
Заводити державну мову,
Російську мову на Дніпрі.
Тоді вмиратиме поволі
І твоя правда, і душа,
Бо стане першою у школі
Та мова братня і чужа.
О, мій всевидючий пророче,
Ти знаєш, мовою братів
Хахол тебе всмирити хоче,
А потім приглушити спів
Твоєї мови, притиснути
Тяжким льодовиком твій дух,
Щоб він не кликав нас під Крути,
Щоб сам згасав, щоб мирно тух.
Не дай же, мій всесильний Боже,
Прошу тебе, стою ничком,
Тій правді, що згоріть не може,
Погаснуть під льодовиком!
1.IV.2012

ДО ХАХЛІВ

Живіть, хахли, бенькарти москаля,
Я вас люблю, бо ви – моя розпука,
Родина і скалічена земля,
Жива, але безнога і безрука.

Я вас люблю й ненавиджу, але ж
Не так, щоб зразу братися за зброю…
Я вам дістану нині на тотеж
Мільйон п'явок, в лікарні вас пристрою.

Хай висмокчуть, тлустенькі, як вужі,
Всю рабську кров із ваших жил, плебеї,
Вам кров свою віддам я, плюгаші,
Щоб мови не ганьбили ви своєї,

Щоб їй життя дали, як Ізраїль
Дає життя біблійному івриту,
Щоб чули в ній батьків прадавній біль
І радість їхню, й міць несамовиту.

Та я не певен, що п'явки візьмуть
Ту рабську кров, як ніжну смакотину,
Що будуть пожирати каламуть,
Котра в нікчоту оберта людину.

А як візьмуть, – обернуться на змій
Од вашої проклятої трутизни.
Хахли, живіть у немочі своїй
Без матері, без пам'яті й вітчизни!

Я вас ненавидів, та не зборов,
Не мав для цього мудрості і сили.
Але не тіштеся, бо ваша кров
Сама вам скрутить мускули і жили.
8. VI 2012, Львів

БОГДАНОВА НАГАЙКА

Ми бідна нація, бо не було в нас пана
Свого! Наш пан – то лях, москаль або єврей.
Ми лащились до них, як та чмана погана,
Обернуті в собак побіля їх дверей.

В нас не було царя, ні золота, ні берла,
Ми їли власний хліб з ненашого стола.
Співали весело, чудово "Ще не вмерла…"
Тоді, коли Вона у гробі вже була.

Кривавим каменем гострили ми чересла,
І коси, і ножі, а ржа з'їдала дух.
Ми поховалися, коли Вона воскресла,
Здали за долари свій рухівський ланцюг.

У нас перевертень зробився з далайлами
І, наче кролики, розмножились хахли.
Ми з ласки й доброти змішалися з хахлами,
Ми їм повірили – і владу віддали.

І вже бандур нема, нам грає балалайка,
Московська попівня обсіла Чигирин.
В музеї там лежить Богданова нагайка –
Гетьманський атрибут зі шкіри та з дротин.

Та, що воскресла вже, підходить до Богдана
І молиться: "Рятуй! Нагайку знов бери!
Пройдись по головах і будь нам знов за пана,
Попіднімай з багна державні прапори!"

Але Богдан мовчить. Він дивиться совою
На ярмарок знамен, на міжпартійну лють…
Він знає, що пройтись потрібно булавою
По головах вождів, що стяги продають.
23.VI.2012, Чигирин

ПІСНЯ

Йде вбивати мову бандитня з Донбасу,
Покручі духовні, служники Кремля.
Сховані їх руки під попівську рясу,
Під хрестом – прокльони і для нас петля.

Приспів:
Народе мій, повстань,
Не бійся лютих ран,
Порви жахну петлю,
Лаштовану тобі.
Без мови ти – ніхто,
А з мовою – титан,
Титан, неподоланний
В боротьбі.

Топчуть нашу землю житню і шовкову,
Рвуть нам серце, пісню, рідне знамено.
І на нашу мову хочуть стати знову
Чоботом залізним, кованим давно.

Приспів.

Мало їм розп'ятих на хрестах Сибіру,
Крові, що лилася з нас, немов ропа.
Їм потрібно вбити нашу мову й віру,
Пам'ять про Мазепу, спомин про УПА.
Приспів.

9.VI 2012, Львів.

ДВА ГЕРОЇ УКРАЇНИ

Два герої України – духу вольного титани –
Ждуть, коли їх рідна мова довбнею в чоло дістане,
І тоді вони повстануть, і відмовляться служити
Президенту, – дай їм, Боже, аж до смерті добре жити!
Аж до смерті – не своєї, але мови дорогої,
Бо тоді вони вже встануть, як великі два герої,
І почнуть обороняти мертву мову, і від слова
Їх святого встане з гробу українська рідна мова.
Янукович як дізнався, що великі два герої
Можуть встати проти нього,
при страшенній бувши зброї, –
Налякався й Литвинові наказав закон про мову
Не підписувать, закинуть чортзна до якого схову.
А по виборах, звичайно, витягти його з шухлядки,
Але він до тої справи не підійде навіть крадки,
Він боїться зачіпати двох героїв України,
Що свої серця підклали під закон той, наче міни.
Вже співають соловейки, і сороки, і ворони:
"Хай народ живе спокійно й не стає до оборони
Мови рідної! Не треба революції нової.
Нас уже порятували України два герої!"
Що там Путін на це скаже, ми не знаємо, одначе
Він злякається, напевно, а можливо, і заплаче.
Два герої України – для імперії поразка,
І про це на Майдані говорила нам Параска:
"Якби Ющенко мав пару, а не жінку на пожертву,
А героя, що Вкраїну любить і живу, і мертву,
То ми мали б двох героїв, два герої – то вже сила!"
Тож спасибі пані Герман, що обличчя їх відкрила!
6.VII.2012

ТО ВИЙШЛИ ЧИ НІ?

У ЗМІ поширилась інформація про вихід Богдана Ступки та Івана Драча з Громадської гуманітарної ради при Президентові на знак протесту проти ухвалення Верховною Радою "мовного закону". Проте насправді Громадська гуманітарна рада працює в повному складі. У заяві Ступки – Драча йдеться: "Цим законопроектом правляча партія – Партія регіонів – здійснює замах на найсвятіше українського народу – на його мову. Українська мова конституційно закріплена як єдина державна мова в Україні, а надання регіонального статусу російській мові та ще 17 мовам національних меншин є нічим іншим, як спробою узаконити русифікацію в Україні..." І далі: "Ми звертаємося до Президента України Віктора Януковича як голови Громадської гуманітарної ради терміново скликати засідання Ради і висловити свою, як Президента України, позицію щодо законопроекту "Про засади мовної політики"... Громадська рада повинна рішуче засудити ці спроби узаконення російської мови як другої державної в Україні. Якщо це не буде зроблено, то ми не вважатимемо можливим перебувати далі в складі Громадської гуманітарної ради".

"Громадська рада повинна рішуче засудити спроби узаконення російської мови як другої державної в Україні, – сказав Іван Драч. – Інакше ми, тобто я і Богдан Сильвестрович, не вважатимемо за можливе перебувати надалі в її складі". То все-таки вийшли чи ще досі ні?

За повідомленнями ЗМІ

КОМЕНТАР

ЧЕРГОВИЙ ОСКАЛ
РОСІЙСЬКОГО ШОВІНІЗМУ

Тарас МАРУСИК

Майже державний Перший канал Росії (частка держави в цьому ВАТ складає неповних 40 відсотків) вчергове підготував сюжет про Україну, просякнутий невиліковною російською хворобою – духовним СНІД'ом, Синдромом Набутого Імперського Дебілізму. У вечірньому випуску новин 8 липня ведучий добалакався до такого: "Верховна Рада ухвалила закон про надання російській мові статусу регіональної в половині областей, і ця незначна в будь-якій іншій країні світу подія сколихнула українських націоналістів. Показово, що за роки насильницької українізації, коли в країні, де живе понад 20 мільйонів росіян, примусово всюди насаджувалася українська мова й перекручувалася російська історія, прищеплювалася брехня про геноцид українців і про героїзм бандерівців, не було з боку російськомовних й сотої частки таких пристрастей, як сьогодні".

"Насильницька українізація", "перекручування російської історії", "брехня про геноцид українців", кількість росіян (російськомовних) – це основний "джентльменський набір" далеко не джентльменів російського політикуму. Приклад для наслідування показують два щонайголовніші "неджентльмени" наполеонівського зросту. Ще в серпні 2009 року тодішній президент РФ Д.Медведєв у зверненні до тодішнього Президента України В.Ющенка поставив на карб останньому "нав'язування міжнародному співтовариству націоналістично забарвлених трактувань масового голоду в СРСР 1932–1933 років як "геноциду українського народу". А В.Путін у грудні 2004 року під час зустрічі з іще одним колишнім президентом Л.Кучмою заявив, що навіть за офіційним переписом населення в Україні 17 відсотків етнічних росіян: "Насправді, я думаю, набагато більше. Це повністю російськомовна країна, причому і на заході, і на сході". І Л.Кучма йому не заперечив.

Напередодні візиту В.Путіна в Україну 12 липня депутат Держдуми Російської Федерації від путінської "Єдиної Росії", директор Інституту країн СНД Костянтин Затулін під час міжнародної конференції зробив низку провокаційних заяв. Наприклад, таку: "У ці дні виповнюється 225 років подорожі Катерини II до Новоросії і Криму. На зміну Катерині Великій в Крим приїжджає президент Путін. І насправді час неможливо розділити, як долі, як наш народ. Тому ми сподіваємося, що в Криму будуть досягнуті конкретні позитивні результати". Для цього К.Затулін радить В.Путіну використовувати російську мову для інтеграції України. З огляду на те, що Росія і Україна залишаються, за висловом цього "інтегратора", спадкоємцями спільної історії, незважаючи на спроби її фальсифікації, "ми повинні зробити все, щоб спільна історична правда була відновлена... Жодна незалежність не може нас роз'єднати".

Минулого року Д.Медведєв видав указ про святкування у 2012 році 1150-ліття російської державності. Для цього російські історики почали вигадувати нову концепцію історії Росії, відштовхнувшись від історії Новгорода, зокрема, від 862 року, коли там почав княжити головний варяг Рюрик I. Російські історики, археологи і мовознавці вважають, що джерелом заселення Новгородських земель стала слов'янська південна Балтика, а Рюрика разом з його братами Синеусом і Трувором запросили в Новгород ільменські словени. Сумнівна з погляду історії власне Росії дата – черговий міф. Не зовсім зрозуміло, навіщо реанімувати норманську теорію походження фактично Русі, бо для них Русь і Росія означає майже те саме. Можливо, для того, щоб прокукурікати: "Ми теж древні". Єдиний позитив від нового міфу – Росія чи не вперше офіційно відмежовується від Києва як першопочатку своєї історії, таким чином визнаючи за Києвом його фундаментальну українотворчу роль в історії України.

В російського поета з українським корінням Володимира Маяковського є вірш "Борг Україні". Він досі актуальний, а його адресати – всі російські шовіністи, всі уражені Синдромом Набутого Імперського Дебілізму:

"Я кажу собі: товаришу москаль,
на Україну зуби не скаль.
Вивчіть мову цю зі стягів,
лексиконів мас повсталих.
Велич в мові й простота:
Чуєш, сурми заграли,
Час розплати настав..."
(пер. Л.Первомайського).

ОБ'ЄДНАННЯ ПАТРІОТИЧНИХ СИЛ, ЯК ПОЛІТИЧНА ПЕРСПЕКТИВА

Президента Віктора Ющенка (2005–2010) учасники Форуму зустрічали бурхливими оплесками. Ініціатор створення патріотичної опозиції наголосив, що " над Україною нависла загроза реалізації антиукраїнського плану". За його словами, сьогоднішній форум патріотичних сил – це відповідь на виклики, що стоять нині перед усім українським, і інструмент представлення інтересів тієї частини суспільства, якій не байдуже майбутнє України.

"Я переконаний, що події, які сьогодні відбуваються в Україні, – це уроки, з яких ми повинні зробити правильні висновки, – куди іти, з ким іти, які ідеї нам потрібно відстоювати", – наголосив він.

Ющенко зауважив, що сьогодні в країні анафемі піддається все українське. "Все, що називається словом "українське", сьогодні перебуває під анафемою – твоя мова, твоя культура, твоя книжка чи фільм, твоя церква", – наголосив він.

Яскравим прикладом Ющенко назвав цинічне знущання над державною мовою. Він зауважив, що пишається нацією, яка моментально висловила протест проти зазіхання на рідну мову. "Це не тема мови спілкування, це питання, яке належить до ключового державоутворюючого фактору – національна мова. І я щасливий тим, що українська нація проводить пряму кореспонденцію: якщо ти хочеш зберегти Україну – перш за все збережеш мову", – наголосив Ющенко.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Президент України (2005–2010) переконаний, що сьогодні країні пропонують концепцію деукраїнізації. "Повторюю, якщо ми говоримо, що українська мова є фактором державоутворення, безумовно, тут компроміси не можливі", – зауважив він.

Ющенко закликав не допустити розколу країни, який також сьогодні нав'язується. Він зазначив, що питання мови, питання церкви, які сьогодні піднімаються в країні, – це реалізація антиукраїнського плану з ліквідації української незалежності.

Сьогодні, за словами Ющенка, найбільш актуальним гаслом для України має бути гасло "Збережемо Україну".

"Ми не хохли, ми не малороси, ми – нація, яка може дати відповідь на будь-яке внутрішнє питання розвитку, тільки не треба нам творити протистоянь", – сказав він.

В.Ющенко підкреслив, що необхідно запам'ятати: "Якщо у вас є вибір – у вас є шанс, тому не треба опускати голови і говорити, що нам нічого не допоможе". Він закликав захищати Україну й наголосив, що сьогодні потрібно пробачити один одному і стати поряд.

Лідер "Нашої України" підкреслив, що сьогоднішнє об'єднання відкрите для всіх політичних і громадських сил, які поділяють погляди об'єднання.

Про потребу створення потужної правоцентристської сили говорили у своїх промовах голова УНП Юрій Костенко та голова виконкому "Нашої України" Сергій Бондарчук . Останній, зокрема, наголосив: "Наша місія – об'єднати всі здорові патріотичні сили суспільства: і в політиці, і в культурі, і в бізнесі. Це й буде справжній патріотизм: не словом, а ділом створити передумови для розвитку сучасної європейської України. Ми доведемо, що створення єдиної політичної сили є наслідком усвідомленої необхідності виступити спільним фронтом, повернення країни на демократичний шлях розвитку та перетворення України на заможну європейську державу", – наголосив Бондарчук.

"Це буде нелегкий шлях. Він не буде встелений трояндами. Але дорогу здолає той, хто йде. Я впевнений, ми на правильному шляху, і в нас є сили, і є можливості змінити ситуацію в Україні", – підсумував "нашоукраїнець".

"Нас цікавить зміна державної політики на користь українця, по яку бік сторону Дніпра він не жив, – зазначив лідер УНП Юрій Костенко. – Завдання створення в Україні української національної партії, яка буде боротися за більшість у Верховній Раді, – завдання не на один рік".

Про важливі проблеми та серйозні виклики, які сьогодні постали перед Україною, говорив на Форумі голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь *(текст промови публікується)*.

На Форумі також виступили представники громадських організацій, які поставили свої підписи під Декларацією.

Насамкінець засновники об'єднання патріотичних сил провели брифінг для журналістів.

На світлині: Сергій БОНДАРЧУК, Степан БРАЦЮНЬ, Віктор ЮЩЕНКО, Юрій КОСТЕНКО.

Промова Голови Конгресу Степана Брацюня

За двадцять років існування нашої незалежності ми нарешті маємо зрозуміти, що державу можна будувати лише на певній висоті духу.

Ми пережили яскравий період духовного і національного відродження суспільства наприкінці 80-х-початку 90-х років – але чим це закінчилося? Прийшла до влади колишня партноменклатура і встановила політичні правила, під які зрештою адаптувалась і націонал-демократія. Це дуже негативно вплинуло на суспільство. Багато людей зневірились. Запанувала думка: вся влада однакова, хоч комуністи, хоч націонал-демократи. І тому треба грати за їхніми правилами. Корупцію власне породив цинізм, падіння моралі в суспільстві. Символ моральної деградації тих часів – це справа Гонгадзе.

Другий етап піднесення духу почався з акції "Україна без Кучми" і його кульмінацією була Помаранчева революція. Це була арка любові, яка стояла над Україною. Вона була дуже важливою і, без сумніву, буде важливою надалі. Але знову та ж сама проблема – яничарство, безвідповідальність влади перед народом, яка успадкувала цю традицію ще з радянських часів, незгода державних мужів призвела до ще глибшої моральної кризи в суспільстві, розчарування, депресії, цинізму. На цій хвилі накопиченої в суспільстві агресії прийшла влада донецьких. Реставрація ними радянського стилю керування країною, залежність від Кремля, помножені на кримінальний досвід життя і поведінки, – це крайня гротескна форма відображення того деморалізованого стану, в якому опинились всі ми, засуджуючи помаранчеву владу, чиновників, кого завгодно, крім самих себе.

Сьогодні ми є всі свідками і учасниками нового, третього за час незалежності етапу поступового піднесення духу. Його особливість у тому, що має прийти усвідомлення моральної відповідальності за країну у громадян навіть попри відсутність сьогодні у політикумі яскравих лідерів і авторитетів.

Ми можемо, слідом за Ліною Костенко, сказати, що "оборону сьогодні тримають мертві". Ті, чиє життя було втіленням ідеалів вільної незалежної самостійної соборної України. Ті, чиє життя представляло справжнє наслідування християнської жертовності в ім'я другі своя. Ті, хто стояв під прапором Повстанської України, хто під проводом Степана Бандери, Ярослава Стецька, генерала Чупринки стали єдиною у XX столітті силою, що постала одразу проти двох наймогутніших тоталітарних режимів і отримала моральну перемогу. На платформу цієї переможної національно-визвольної концепції ми маємо стати сьогодні.

Дороговказом вона була для нашої політичної сили, Конгресу Українських Націоналістів, усі двадцять років, його ювілей ми відзначаємо цього року. Дороговказом вона має стати і для цілої країни. Бо це і є та висота духу, якої має досягнути Україна у своєму останньому змагу за утвердження цінностей своєї Нації у світі. І ми переможемо! Бо з нами Бог!

Слава Україні!

 СВЯТОЧНИЙ ЮВІЛЕЙ

"І ДАЮ ЇМ ЖИТТЯ ВІЧНЕ, І НЕ ПРОПАДУТЬ ВОНИ ПОВІКИ"

70-річчя Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ

У травні 1992 року Харківське Крайове Православне Братство апостола Андрія Первозванного стало асоційованим членом Конгресу Українських Націоналістів. На Перший Збір Конгресу від Слобідщини було делеговано сорок осіб і серед них – одинадцять братчиків. Одним з них був голова Красноградської районної організації Конгресу Ігор Литвин. Мине п'ять років, і він буде висвячений на священика й очолить Полтавський деканат Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ. На світлині, зробленій влітку 1999 року, під час відзначення у Полтаві роковин Полтавської битви, бачимо пані Славу Стецько в оточенні священиків і мирян Харківсько-Полтавської єпархії.

Пані Слава з великою шаною ставилась до єпископа Ігоря (Ісіченка), єпархіального архієрея. Владика вітав Збори Конгресу, часто, коли бував у Києві, благославляв роботу нашого Проводу.

13 липня цього року Харківсько-Полтавська єпархія відзначатиме сімдесяту річницю від заснування. Далекого літа 1942 року до Харкова, долаючи небезпеку бути вчергове заарештованим гітлерівцями, до Харкова прибув єпископ Мстислав (світське ім'я Степан Скрипник), племінник Головного Отамана УНР Симона Петлюри. Цю зустріч із Феофілом Булдовським, який 1900 року хрестив його у цвинтарній церкві Полтави й нарік Степаном, було обумовлено заздалегідь. Мстислав повідомляв 78-літнього митрополита Феофіла, що адміністратура Української Автокефальної Православної Церкви центральних і західних областей України має санкцію Вселенського Константинопольського патріарха, передану через митрополита Варшавського і всієї Польщі Діонісія. Це означало, що Церква більше не залежала від формального визнання з боку Сергія, митрополита Московського. 27 липня східноукраїнська спільнота, яка підлягала митрополиту Феофілу, за обопільно підписаним Протоколом об'єдналася із єпархіями УАПЦ західних і центральних областей, і в такий спосіб окреслились канонічні виміри автокефалії на загальнонаціональному рівні.

Власне, питанням того, як у тяжкий для українського християнського люду час відродилась УАПЦ і постала одна з найбільших її єпархій – Харківсько-Полтавська, була присвячена наукова конференція "Українська Автокефальна Православна Церква часів Другої Світової війни: митрополит Феофіл Булдовський" 10 листопада 2010 року. За її матеріалами вийшла збірка статей під однойменною назвою.

Митрополит Феофіл був єдиним серед єпископів УАПЦ, що не емігрував на Захід під час наступу Червоної армії. Він помер під час допитів у внутрішній тюрмі Харківського МГБ в січні 1944 року. До цього часу митрополит не є реабілітованим. 1997 року спеціальна комісія підтвердила вирок радянської влади "вважати митрополита Феофіла таким, що не підлягає реабілітації."

Тим часом єпископат УАПЦ формації 1942 року опиняється на чужині. З 1944 року владика Мстислав організовує евакуацію ієрархії з території України до Варшави. Потім був шлях до Братислави і Марбурга. З Німеччини єпископи направляються до країн, в яких розселяється українська православна людність. Їхнім дороговказом була єдність рідної Церкви. Вже з першого собору УПЦ в США у 1950 році було розпочато справу об'єднання формацій УПЦ у вільному світі. І до 1960 року відбулося єднання трьох українських митрополій: УПЦ в Америці, УГПЦ в Канаді та УАПЦ в Європі. Наскільки важливим був приклад для наслідування нами ще на рідних землях приєднання до УАПЦ Харківсько-Полтавської єпархії митрополита Булдовського в липні 1942 року – цим питанням була присвячена Друга наукова конференція 13 грудня 2011 року "Досвід Харківсько-Полтавської єпархії в українському церковному житті діаспори (1944–1989 рр.)". Її матеріали, серед яких статті відомого історика Церкви професора Олександра Ігнатуші, Андреуса Гайосинскаса, увійшли до другої однойменної збірки.

Під час свого другого приїзду до Харкова, 4 травня 1991 року патріарх Мстислав нагадав про досвід митрополита Феофіла Булдовського у творенні єдиної Помісної Церкви. У майбутній структурі Української Автокефальної Православної Церкви, про яку мріяв патріарх Мстислав, Харківсько-Полтавська єпархія мала бути піднесена в статус митрополії й мала включати в себе єпархії на Сході України.

Канонічне відновлення єпархії настало на соборі 4 квітня 1992 року. У Статуті, зареєстрованому 2006 року, його преамбула закінчується словами: "Відмова інших єпархій УАПЦ в Україні від виконання заповіту патріарха Димитрія та рішень Помісних і Архієрейських соборів 1990–1999 рр., вибір ними окремого предстоятеля, розрив з УАПЦ в діаспорі змусили Харківсько-Полтавську єпархію УАПЦ змінити характер стосунків з ними. Канонічна форма існування Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ до подолання розколу й поєднання української православної спільноти в світі у єдину Помісну Церкву київської традиції визначається актом 27 липня 1942 року та ухвалами Єпархіальних соборів Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ 1992–2003 рр."

У 2000 р. Глава УАПЦ в діаспорі бл.п.митрополит Костянтин (упокоївся 21 травня цього року) своїм представником в Україні призначив владику Ігоря (Ісіченка), архієрея Харківсько-Полтавської єпархії.

Поряд з п.Славою СТЕЦЬКО зліва направо: Ольга РІЗНИЧЕНКО, голова Секретаріату Конгресу, о.Віталій, настоятель Свято-Дмитрівського храму (Харків), за ним о.Юрій Бойко (Київ), владика Ігор, о.Ігор Литвин, настоятель Св.-Юріївської парафії (Полтава). 1999 рік

Оборона Свято-Дмитрівського храму від рейдерських атак. Харків, травень 2005

Символічно, що 5 лютого 2005 року, коли Юлія Тимошенко представляла програму свого уряду у Верховній Раді, за сприяння помаранчевої влади, яку першою (!) привітала з перемогою Харківсько-Полтавська єпархія, люди в чорних спортивних костюмах вчинили напад на Патріархію УАПЦ, побили священиків, викинули на вулицю редакцію газети "Наша віра" (її головний редактор п.Євген Сверстюк). Уже в автобусі, коли ми церковною громадою їхали до Києва на пікет, було інтуїтивне передчуття, що цим актом влада, яку ми відстоювали на Майдані, приречена на ганебний провал. Одразу по поверненні з Києва нам довелося протягом місяця цілодобово охороняти центральний для єпархії Свято-Дмитрівський храм від рейдерів.

Остання з трьох конференцій, проведених до 70-річного ювілею Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви, зосереджується на подіях кінця ХХ – початку ХХІ ст. Падіння "імперії зла" зробило можливою легалізацію національної Церкви, але постколоніальна українська адміністрація продовжувала протидіяти її відродженню. І хоча доповідачі зосередились на конкретних обставинах і ситуаціях, з текстів доповідей не можна не відчути теплої, обнадійливої присутності прихованого чинника відродження єпархії – Божого Провидіння. Лише цим чинником можна пояснити повільний, але впевнений розвиток церковних громад і єпархіальних структур, позбавлених фінансової, політичної чи адміністративної підтримки.

Ольга РІЗНИЧЕНКО,
титар Свято-Дмитрівської парафії
Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ

 ПОЗИЦІЯ

НАША МОВА

Несподівано (?) для так званої опозиції, що називає себе об'єднаною, третього липня промосковська п'ята колона вкупі з "тушками" – яничарами проголосувала мовний закон. Волі України завдано смертельно небезпечного удару.

Заколисані величним футбольним святом, доброзичливі українці не сподівалися на таку агресивну підступність. Та й ще напередодні спікер В.Литвин приспав пильність української громади, заявивши, що принаймі на цьому тижні скандальний законопроект не буде голосуватися. А які перли на одному з телеканалів розсипав В.Яворівський?! "Ну, ми, може й загинемо, але не дамо Колісниченку і Ко здійснити свою українофобську затію."

А в результаті маємо те, що маємо.

Литвин бездоганно довів свою іудину професійність в прислужництві антиукраїнським силам, а так звана опозиція – свою яловість і безхребетність у відстоюванні нагальних потреб української нації.

А що наші галицькі "регіонали" і їхні сателіти з Народної партії? Як себе почувають всі ці вишиванюки, негричі, гдичинські та кучери в компанії з Колісниченком, який на всю Україну заявив, що всі західноукраїнці є носіями львівсько-галицького діалекту, який шкодить розвитку української мови? Отакої! Не більше, не менше!

Прийшла пора, "шановні", визначитися, чи для вас, як ви любите повторювати, найважливішими є Бог і Україна. Чи заради добра ви готові жертвувати не лише велосипедами, прокопаними окопами, заасфальтованими вулицями, але й партійними квитками таких сил, що у парламенті закріпили знищення української мови на значній території нашої держави.

Настає не простий час, тож або ми "німії, подлії раби", або ми нація, здатна збудити в собі дух Холодного Яру, порвати кайдани байдужості і в єдності вичистити московський "мір" зі своєї, Богом даної нам, Української землі.

Володимир ПОКИДКО,
с. Дебеславці Коломийського району,
Івано-Франківської області

 ДОБРОДІЙНІСТЬ

ПАМ'ЯТІ ФУТБОЛІСТА

У червні сесія Самбірської міської ради ухвалила рішення назвати міський стадіон іменем відомого футболіста Лева Броварського. Майстер спорту, володар Кубка СРСР Л. Броварський після розлучення з великим футболом та львівськими "Карпатами", за які грав дуже довго, сім років поспіль був граючим тренером тодішнього самбірського "Спартака". Команда в той час була незмінним лідером обласної першості, багаторазовим володарем кубка з футболу. Шанувальники його таланту давно мріяли так вшанувати пам'ять легендарного спортсмена. Минулого тижня біля стадіону відкрито гранітну меморіальну таблицю з написом: "Стадіон названо іменем Лева Броварського – майстра спорту, заслуженого тренера України, багаторічного тренера команди "Спартак". З цієї нагоди за сприяння мецената Андрія Лопушанського відбувся футбольний матч між ветеранами львівських "Карпат" і самбірського "Спартака" зразка 1980 років, у якому взяли участь відомі футболісти Степан Юрчишин, Габор Вайда, Анатолій Саулевич, Володимир Безухов та інші. Цікавий поєдинок закінчився нічиєю. Міський голова Самбора Тарас Копиляк подякував ветеранам обох команд, а від Андрія Лопушанського футболісти отримали пам'ятні подарунки. Самбірчани тішилися гарним спортивним святом.

Микола СЕНЕЙКО,
Львівська обл.

ПРОЩА ДО ЗАРВАНИЦІ

СВЯТИНЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ

Слава про чудотворну ікону Матері Божої Зарваницької сягає глибин княжих часів. З XVIII століття чудотворна ікона зберігається в лівому крилі церкви Пресвятої Трійці. Сьогодні Зарваниця над тиховодою Стрипою на Тернопіллі – відроджуваний всесвітній святий Марійський відпустовий центр, місце паломництва прочан не тільки з України, а й з усього світу. Неповторний собор Зарваницької Матері Божої, зведений тут до 2000-ліття Різдва Христового, нагадує символічний корабель, що запрошує в дорогу до Божого милосердя. Саме тут, де б'є цілюще джерело і стоїть над цим джерелом каплиця, починається Хресна дорога. Вона веде крутим лісовим схилом в урочищі Білий камінь і відзорює шлях Ісуса на Голгофу, його розп'яття та воскресіння. За легендою, саме на цьому місці стояла колись церква, зведена князем Васильком Теребовлянським.

Давні легенди передають, що в сиву давнину сюди прибився монах, який втікав із зруйнованого монголо-татарами Києва. Втомлений поневіряннями довгого шляху та голодом, він заснув на долоні теплої долини. Уві сні з'явився йому образ Матері Божої з дитям Ісусом на руках. Монах помолився і невдовзі звів тут каплицю, назвавши місце, де зарвав його сон, Зарваницею.

Інша легенда передає, що про славу Дива в Зарваниці та цілющу силу тутешнього джерела дізнався хворий князь Василько Теребовлянський і послав своїх слуг за чудодійною іконою, цілющою водою та ченцем. Але дістав відповідь від ченця, що сам мусить сюди з'явитися заради зцілення. Князя принесли до Зарваниці на ношах. На знак вдячності за своє видужання князь побудував тут церкву, в яку перенесли чудодійну ікону.

Перші письмові згадки про Зарваницю датовані 1458 роком. У XVII столітті Зарваниця була знищена турками, які спалили церкву і монастир. Але ікона матері Божої була врятована і перенесена до нової дерев'яної церкви, що постала в центрі села. У цій же церкві в 1740 році було поміщено чудотворний Образ Розп'ятого Спасителя, який у 1742 році коронував митрополит Атаназій Шептицький.

На місці, де стояла ця дерев'яна церква, що теж згоріла від ворожої руки, зберігся кам'яний хрест. А в 1867 році папа Пій Дев'ятий надав іконі Матері Божої Зарваницької відпустового значення. З того часу починаються відпустові дні, коли це святе місце відвідують тисячі прочан.

У Першій світовій війні знову було спалено монастир і частину села. Через шість років монастир був зведений біля дерев'яної монастирської церкви. У цьому будівництві є матеріальний внесок митрополита Андрея Шептицького, який тоді побував у Зарваниці. Тут часто бував і майбутній Патріарх Української греко-католицької церкви Йосиф Сліпий.

У Зарваниці жив і працював у 1930–1938 роках владика Микита Будка, який звів тут парафіяльний будинок, дзвіницю, відновив церкву та організував перший показ фільму про Ісуса Христа. Як мученик за віру, Микита Будка був серед беатифікованих Папою Іваном Павлом Другим святих.

Після сумних подій 1939 року, про які славетний композитор Станіслав Людкевич сказав свого часу: "Нас визволили, і на то нема ради", настали важкі часи й для Зарваниці. Парафіяльному отцеві Василеві Голованівському більшовики заборонили відправляти Службу навіть на церковному майдані. Згодом було спалено дерев'яну монастирську церкву, зруйновано монастир. А вже в час розпалу будівництва комунізму було зруйновано й каплицю, а цілюще джерело обгороджене колючим дротом. Але колючі дроти і міліцейські сили були безсилими перед Вірою і Духом. Підпільні богослужіння проводилися у лісі та по хатах.

У 1975 році отець-митрат Василь Семенюк з благословення митрополита Володимира Стернюка працював душпастирем у катакомбах зруйнованої комуністами церкви і став водночас керівником підпільної духовної семінарії.

У 1991 році Зарваницю відвідав Блаженніший Патріарх Мирослав Іван Любачівський, а в 1993 – архиєпископ Володимир Стернюк. Блаженної пам'яті митрополити Андрей Шептицький, Йосиф Сліпий, Володимир Стернюк та інші високі духовні особи, а також прості вірні, свого часу робили все, щоб Зарваниця постала з усіх пожеж, в яких горіла, з усіх руїн, спустошень, лихоліть. Чудодійна ікона Матері Божої Зарваницької з XIII століття по сьогоднішній день дарує світло всім, хто припадає до неї. Світло Христової Віри, над яким не владні ані часи, ані пожада руйнувань. Сім століть святиня відроджувалася, щоб нести велике світло Віри новим і новим поколінням. Те, що й сьогодні вона вкрай необхідна людям, засвідчують потоки людей до неї.

Довідка.

Старанням Голови Конгресу Українських Націоналістів (2003–2010 рр.) Олексія Івченка, який у 2005–2006 рр. займав посаду Глави НАК Нафтогаз України, був прокладений газопровід до села Зарваниця. Таким чином і в храми, і оселі надійшло тепло.

РУСИЗМ

У РОСІЇ КНИГИ ПРО ГОЛОДОМОР – ЕКСТРЕМІЗМ

У Російській Федерації за зберігання чи розповсюдження книг про Голодомор 1932–33 рр., про архіви НКВД, про український визвольний рух та про український націоналізм можна отримати тюремний термін, зазначає Історична правда.

Інформацію про це можна знайти у Федеральному списку екстремістських матеріалів, розміщеному на сайті Міністерства юстиції РФ.

Зараз у списку перебуває 1271 найменування заборонених для тиражування на території Росії книг, брошур, газетних матеріалів та інтернет-публікацій. Вперше список був опублікований у липні 2007 року і складався з 14 найменувань.

Поруч із назвами публікацій у дужках зазначається підстава заборони на їхнє поширення на території РФ, зазвичай – це рішення судів.

Серед даного списку, де переважають публікації про світову змову, націонал-соціалізм, національно-визвольний рух на Кавказі і матеріали антипутінського спрямування, є й чимало видань українських авторів і науковців, чиї матеріали не перебувають під забороною в самій Україні чи в інших державах.

Серед них переважають книги про Голодомор як акт геноциду українського народу.

Є також матеріали про злочини НКВД, при чому зроблені на підставі архівних документів. Є тут і книга про діяльність Степана Бандери (чомусь він фігурує як Степан Бендера) та книга українського публіциста Віктора Рога ("Роога", як зазначено в списку) "Молодь і націоналізм".

Ось перелік цих книг відповідно до місць в Федеральному списку:

1149. Печатное издание Руслан Викторович Частий "Степан Бендера. Мифы. Легенды. Действительность" 2007 г. (решение Мещанского районного суда города Москвы от 01.12.2011);

1150. Печатное издание Віктор Роог "Молодь і націоналізм" 2002 г. (решение Мещанского районного суда города Москвы от 01.12.2011);

1151. Печатное издание "Голодомор 1932–1933 років в Україні: Матеріали кримінальної справи № 475" (решение Мещанского районного суда города Москвы от 01.12.2011);

1152. Печатное издание Юрій Шаповал, Володимир Пристайко, Вадим Золотарьов "ЧК – ГПУ – НКВД в Україні: особи, факти, документи" 1997 г. (решение Мещанского районного суда города Москвы от 01.12.2011);

1153. Печатное издание Владимир Василенко "Голодомор 1932–1933 годов в Украине как преступление геноцида: правовая оценка" 2009 г. (решение Мещанского районного суда города Москвы от 01.12.2011);

1154. Печатное издание Василь Морочко (знову помилка, адже справжнє прізвище науковця – Марочко) "Геноцид українців. Серія: Голодомори 1932–1933. Голодомор" 2007 г. (решение Мещанского районного суда города Москвы от 01.12.2011).

Всі видання заборонені рішенням Мєщанського суду Москви від 1 грудня минулого року.

"Вирок" цілому ряду українських книг було винесено приблизно в одні й ті ж терміни, коли в РФ почалося переслідування Об'єднання українців Росії (ОУР).

Поняття "Федеральний список екстремістських матеріалів" було введено законом РФ "Про протидію екстремістській діяльності" у 2002 році.

Адмінкодекс Росії за "виробництво і розповсюдження екстремістських матеріалів" передбачає штраф або 15 діб в'язниці. Можливі і звинувачення за різноманітними статтями Кримінального кодексу (наприклад, ст. 280 "Публічні, заклики до здійснення екстремістської діяльності").

Список свідчить про те, що авторитаризм і людиноненависництво, реанімовані в Росії за правління В.Путіна, вкорінились у цій країні назавжди. Гідні нащадки Сталіна та Берії знову нагнітають страх, погрожують розправою за правду. Україна для них залишається ворогом номер один. Пам'ятаймо про це. Будьмо пильними.

За матеріалами ЗМІ

ДВОМОВНІСТЬ

Лідія САДОВА

Для народу двомовність –
Небезпечна гріховність:
Наче матір забули
І дводушними були,
Ще й себе запродали,
І чуже не пізнали.

З мовами у світі –
Усім володіти.
Чужі мови вивчайте,
А свою пам'ятайте!
Ми без мови безсилі –
Свою ж в серці лишили.

м.Львів,
червень, 2012

ВІЧЕ

ДРУГОЇ УКРАЇНИ НА СВІТІ НЕМАЄ

28 червня у місті Сімферополі, біля пам'ятника Тарасові Шевченку, представники політичних партій КУН, УНП, "Наша Україна" та ветеранів взяли участь у мітингу на захист української мови.

День Конституції України – це боротьба українців багатьох поколінь за право жити у своїй державі серед цивілізованих європейських країн. У своєму виступі Василь Овчарук зазначив, що Конституція України постійно змінюється політичними силами, які приходять до влади. На цей час свої зусилля втілюють антиукраїнські сили, ухваливши у першому читанні законопроект Ківалова-Колісниченка. Це є наступом на Україну з метою її ліквідації! Будемо боронити мову, культуру і ті вічні цінності, які дані від Бога для кожної нації, що існують на Планеті Земля! Ми зобов'язані вистояти і перемогти! Іншої України для нас, українців, у світі немає!

Прес-служба КО КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 100 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9